

העבודה המוטלת עלינו בימי בין המצרים להשתתף עם צער השכינה שלא מצאה מנוח

|| הרה"ג ר' פנחס פרידמן ||

של שנאת חנם נובע מג' מדות רעות קנאה תאוה וכבוד, שהם גורמים לאדם לקנא בחבירו ולהתאוות במה שיש לו, ולשנוא אותו על שאינו מכבדו כראוי, לכן כמו שבית המקדש הראשון נחרב על ג' עבירות החמורות, כן נחרב בית מקדש השני על שנאת חנם.

ג' שאגות כארי להתגבר על ג' מדות רעות

והנה ידוע מה שאמרו בגמרא (ברכות ה.): "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע שנאמר רגזו ואל תחטאו". ופירש רש"י: "ירגיז יצר טוב, שיעשה מלחמה עם היצר הרע". ומצינו ביאור על כך ב"לקוטי אמרים" לבעל התניא (פרק כט):

"דהיינו לרגזו על נפש הבהמית שהיא יצרו הרע, בקול רעש ורוגז במחשבתו לומר לו, אתה רע ורשע ומשוקץ ומתועב ומנוול וכו', ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל באמת, עד מתי תסתיר לפני אור אין סוף ברוך הוא הממלא כל עלמין היה הוה ויהיה".

מעתה יאיר לנו להבין ענין ג' שאגות שהקב"ה שואג בג' משמרות של הלילה, כי מדות רעות הן בבחינת "לילה" המחשיכים את עיני האדם מלכת בדרך נכונה, ועל כך אמרו: "שלש משמרות הוי הלילה", כנגד שלש מדות רעות קנאה תאוה וכבוד, המחשיכים חייו של אדם להוציאו מן העולם, "ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושואג כארי".

הביאור בזה על פי מה ששינוי בגמרא (קידושין ל:): "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו... ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו". והנה כדי להתגבר על היצר הרע צריך להיות גיבור כארי, על כן שואג הקב"ה כארי ג' שאגות על נוהו, בג' משמרות של הלילה שהם כנגד ג' מדות רעות קנאה תאוה וכבוד, כדי להשפיע בכך כח לכל ישראל להתגבר כארי על היצר הרע בג' מדות אלו, כי על ידי זה נוכל להתגבר על שנאת חנם ולצאת מהגלות המר במהרה.

אדם הראשון הפריד ה' אחרונה מג' אותיות יה"ו

בדרך זו במסילה נעלה לכבוד ימים הללו של בין המצרים, אשר מוטלת החובה על כל אחד מישראל להשתתף בגלות השכינה, כמבואר בתיקוני זוהר (הקדמה א:): שעל מצב הגלות אומר הכתוב (בראשית ח ט): "ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה", כלומר בגלות לא מצאה היונה שהיא רמוז על השכינה מנוח לכף רגלה, מחמת היותה גולה ממקום למקום, על כן דבר בעתו מה טוב לבאר הקשר בין שלשה שבועות בין המצרים לגלות השכינה.

נקדים מה שמצינו רמז נפלא בתיקוני זוהר (תיקון סט קיא): לפרש מאמר הגמרא: "שלש משמרות הוי הלילה", כי שורש החשכות של הגלויות הוא מחמת חטא עץ הדעת, אשר בחטא זה גרם אדם הראשון להפריד את השכינה הקדושה שהיא ה' אחרונה מהשם

מדוע תקנו חכמינו ז"ל לסיים בכל שנה בימי בין המצרים ספר במדבר ולהתחיל בהם ספר דברים

ימי בין המצרים נחשבים רק לכ"א ימים

בלי תשעה באב שנקרא מועד ככתוב: "קרא עלי מועד"

תשעה באב נקרא מועד כי הקב"ה שפך בו את חמתו על בית המקדש שנשרף והציל את ישראל מכליה

ג' שבועות בין המצרים כנגד ג' מדות קנאה תאוה וכבוד שהם שורש לשנאת חנם שגרמה לחורבן הבית

המצרים, כדי להתעורר בהם בתשובה שלימה המקרבת את הגאולה ובנין בית המקדש.

בדרך זו הוספנו לבאר ענין ג' השאגות שהקב"ה שואג כארי על חורבן בית המקדש, על פי מה ששינוי בגמרא (יומא ט:):

"מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני שלשה דברים שהיו בו, עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים... אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים מפני מה חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם, ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות, עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים".

ויש לבאר מדוע באמת שקולה שנאת חנם כנגד ג' עבירות עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים, על פי מה ששינוי (אבות פ"ד מכ"א): "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם", וכתב ה"פנים יפות" (בראשית ב יז ד"ה ויש עוד לרמז), כי ג' מדות הללו מכוונות כנגד ג' עבירות החמורות, "עבודה זרה" היא כנגד מדת "הכבוד", על פי מאמרם (סוטה ד:): "כל אדם שיש בו גסות הרוח כאילו עובד עבודת כוכבים". "גילוי עריות" נובע ממדת "התאוה", ואילו "שפיכות דמים" שרשה ממדת "הקנאה", כמו שמצינו אצל קין שהרג את הבל אחיו משום שנתקנא בו.

וכן כתב ב"פרי צדיק" להגה"ק רבי צדוק הכהן ז"ע בכמה מקומות (פרשת וישלח אות ז, פרשת וישב אות ח), ונעתיק לשון קדשו (לחמשה עשר באב אות ג):

"והנה שלשה פגמים הנ"ל של קנאה תאוה וכבוד, הם השורש של ג' עבירות החמורות עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים, כי על ידי הקנאה באים לידי רציחה ושפיכות דמים, ותאוה לידי עריות, וכבוד מביא לידי עבודה זרה, כי על ידי התנשאות שבאדם רוצה למשול על הכל להיות מלך, ואחר זה לעשות עצמו אלוה כמו שנאמר (ישעיה יד יד) אעלה על במתי עב אדמה לעליון, וכאמרם ז"ל (סוטה ד:): כל המתגאה כאלו עובד עבודה זרה".

מעתה נשכיל להבין מה שאמרו בגמרא, כי "שנאת חנם" שהיתה בבית המקדש השני, שקולה כמו עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים שהיה בבית מקדש הראשון, כי השורש

דמקרי מועד". והיינו כמו שכתוב (איכה א טו): "קרא עלי מועד".

וביאר הרה"ק רבי פנחס מקוריץ ז"ע ב"אמרי פנחס" (תשעה באב סימן שפח) הטעם לכך, על פי המבואר בתלמוד ירושלמי (ברכות פ"ב ה"ד) כי משיח בן דוד נולד בתשעה באב על כן נקרא מועד. עוד טעם לכך מבואר בספרים הקדושים, על פי מה שמצינו במדרש (איכ"ר ד יד), כי על ידי חורבן בית המקדש שפך הקב"ה את חמתו על העצים ועל האבנים והציל בכך את ישראל מכליה, על כן מצד הצלת ישראל נקרא תשעה באב מועד.

הנה כי כן מבואר מדוע ימי בין המצרים נחשבים רק לכ"א ימים, כי תשעה באב אינו נכלל עמהם מאחר שנקרא מועד. אלא שעתה נשאר לנו לבאר מהו המשמעות של המספר הזה: "שלשה שבועות" שיש בהם כ"א ימים של בין המצרים, ואיך זה מתקשר עם האבלות שאנו מתאבלים בהם על חורבן בית המקדש הראשון והשני.

ג' שאגות בג' משמרות של הלילה

כדי לבאר כל זה נקדים מה שהארכנו בשנה שעברה, כי ג' שבועות הללו של בין המצרים, מכוונים כנגד ג' משמרות של הלילה, שבהם בוכה הקב"ה ושואג על חורבן בית המקדש, כמו ששינוי בגמרא (ברכות ג): "רבי אליעזר אומר שלש משמרות הוי הלילה, ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי, שנאמר (ירמיה כה ל) ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו".

ואמרנו עוד (שם): "אמר רב יצחק בר שמואל משמיה דרב, שלש משמרות הוי הלילה, ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי ואומר, אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתים לבין אומות העולם".

על כן כנגד מה שגרמנו בעוונותינו הרבים לחורבן בית המקדש, אשר על כך שואג הקב"ה כארי ג' שאגות בשלש משמרות של הלילה, אנו חייבים להתאבל בג' שבועות של ימי בין

בשבת קודש הבא עלינו לטובה אנו קוראים בתורה שתי פרשיות מטות ומסעי, ובכך אנו מסיימים את הספר הרביעי מחמשה חומשי תורה - "ספר במדבר", ואילו בשבת קודש שאחריו שחל תמיד לפני תשעה באב, אנו מתחילים לקרוא את הספר החמשה מחמשה חומשי תורה - "ספר דברים". דבר זה חוזר על עצמו מדי שנה בשנה ללא יוצא מן הכלל אפילו כאשר מטות ומסעי נפרדים.

נמצא כי בכל שנה אנו מחברים בין המצרים, את ארבעת הספרים הראשונים: בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, עם הספר החמישי דברים, כי בשבוע השני של ימי בין המצרים אנו מסיימים לקרוא "ספר במדבר", ובשבוע השלישי של בין המצרים אנו מתחילים לקרוא את "ספר דברים". הנה כי כן ראוי להתבונן מה ראו חכמינו ז"ל על ככה לחבר את ארבעת הספרים עם הספר החמישי דוקא בימי בין המצרים.

משמעות שלשה שבועות שבהם כ"א ימים

עוד ראוי להתבונן בקשר הפנימי של מספר השבועות והימים שיש בין המצרים בין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב: שלשה שבועות ועשרים ואחד ימים, הן אמת כי כאשר נספור הימים שיש מ"ז בתמוז עד ט' באב, נראה שיש בהם כ"ב ימים [כי חודש תמוז הוא חסר ויש בו רק כ"ט ימים]. אך ברוב הספרים הקדושים מחשבים בין המצרים רק לעשרים ואחד ימים בלי תשעה באב, ונזכיר כמה מקורות לכך:

א) ב"שער הכוונות" לרבינו האריז"ל (ענין בין המצרים): "ענין בין המצרים והם כ"א ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב". ב) ב"מגלה עמוקות" (ואתחנן אופן קז): "ולא נתנה לו רק כ"א יום בין המצרים". ג) ב"אוהב ישראל" (פרשת פנחס ד"ה למה קורין): "דאלו הכ"א יום שבין י"ז בתמוז לט' באב". ד) ב"חתם סופר" (פרשת בלק דף קטז: ד"ה מסרה ואך): "משבעה עשר בתמוז עד ט' באב כ"א יום". ה) ב"עבודת ישראל" (ריש פרשת מסעי): "והנה פרשה הזאת נקראת תמיד בין המצרים, שהם נחשבים כ"א יום כמו שפירש רש"י".

והנה מה שכתב ה"עבודת ישראל": "כמו שפירש רש"י, נראה שכוונתו על מה שפירש בדברי הנביא (ירמיה א יא): "ויהי דבר ה' אלי לאמר, מה אתה רואה ירמיהו, ואומר מקל שקד אני רואה". ופירש רש"י בשם מדרש אגדה: "השקד הזה הוא משעת חניטתו עד גמר בישולו עשרים ואחד יום, כמנין ימים שבין שבעה עשר בתמוז שבו הובקעה העיר לתשעה באב שבו נשרף הבית". הרי לנו בשם המדרש דברים מפורשים, כי ימי בין המצרים נחשבים לכ"א ימים מ"ז בתמוז עד תשעה באב.

ויש לומר הטעם לכך כי תשעה באב עצמו נקרא מועד, כמבואר בשלחן ערוך (או"ח סי' תקנב סי"ב): "אין אומרים תחנה ערב תשעה באב במנחה משום דאיכרי מועד". וכן מבואר עוד (שם סי' תקנט סי"ד): "אין אומרים תחנון בתשעה באב ואין נופלים על פניהם משום

הוי"ה מג' אותיות ראשונות יה"ו. וזהו הרמז: **"שלוש משמורות הוי הלילה"** – הו"י הוא ג' אותיות יה"ו, שהקב"ה בוכה עליהן בג' משמרות של ה-לילה, היינו אות ה' של השכינה שנקראת לילה.

בדרך זו מפרש התיקוני זוהר מה שכתוב אחרי שחטא אדם הראשון בעץ הדעת (בראשית ג ט) **"ויקרא ה' אלקים אל האדם ויאמר לו איכה** - **איכ"ה** היא אותיות איך ה', כלומר איך גרמת להפריד את ה' אחרונה מג' אותיות יה"ו, ועל כך קונן המקונן האלקי ירמיה הנביא (איכה א א): **"איכה ישבה בדד"** – איכ"ה היא אותיות **איך ה'**, כלומר: **"איך ה' ישבה בדד"** – מופרדת מג' אותיות יה"ו.

בהמשך הדברים מבאר התיקוני זוהר עוד, כי כדי לתקן ד' אותיות השם הוי"ה שנפגמו על ידי הפירוד בחטא עץ הדעת, נתגלגל אדם הראשון בשלשה אבות אברהם יצחק ויעקב ובמשה רבינו, כי ג' האבות הקדושים תיקנו ג' אותיות יה"ו, אברהם אבינו תיקון ה' ראשונה מהשם הוי"ה כאשר ניתוספה אות ה' לשמו, יצחק אבינו תיקון אות י' כי היה ראוי להיקרא על שם הצחוק, אלא שהוסיף לו הקב"ה אות י', יעקב אבינו תיקון אות ו', לכן נאמר אצלו (שמות ג ו): **"ואלקי יעקב"** בתוספת אות ו'.

אמנם עדיין היה צריך לתקן את ה' אחרונה מהשם הוי"ה, שנפגמה בחטא עץ הדעת על ידי שנפרדה מג' אותיות יה"ו, ונתקנה על ידי משה רבינו שנתן לנו את התורה הכלולה מחמשה חומשי תורה כנגד ה' אחרונה, ואז נשלמו על ידו כל ד' אותיות השם הוי"ה, וזהו פירוש הכתוב תחילת פרשת וארא: **"וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה', וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם"**. רמז לו הקב"ה שהאבות לא תיקנו כל השם עד שבא משה והשלים את התיקון.

על כל אחד מישראל מוטל להרים את השכינה ה' אחרונה

והנה ידוע מה שמבואר בספרים הקדושים ומקור הדבר ב"שער הגלגולים" לרבינו האריז"ל (הקדמה כג), כי כאשר חטא אדם הראשון בעץ הדעת ונגזרה עליו מיתה, לא הוא לבדו חטא אלא כל הנשמות שהיו כלולות בו חטאו יחד עמו ועל כולן נגזרה מיתה, ומאז מוטל על כל אחד לתקן את חלקו בחטא עץ הדעת.

נמצא לפי זה כי מאחר שאדם הראשון גרם בחטא עץ הדעת, להפריד את השכינה שהיא ה' אחרונה מג' אותיות יה"ו, מאז מוטל על כל אחד לתקן פגם זה על ידי שיחבר את ה' אחרונה עם ג' אותיות יה"ו. ועתה בא וראה כי ענין זה מתאים להפליא עם מה שכתב ב"דברי אלימלך" להרה"ק רבי אלימלך מגראדזיסק זצ"ל (פרשת תרומה דף צג טור ד), חידוש גדול ששמע מאביו בשם מורו ורבו הרה"ק בעל "אוהב ישראל" מאפטא זי"ע:

"כי עבודה זו לאוקמא שכינתא מעפרא, מוטלת על כל אחד מישראל גם על הפחות שבישראל, ולא יאמר מה אני להכניס עצמי לדבר גבוה כזה, כי כל אחד צריך לדאוג על גלות השכינה ולהשתתף בצערה ולהקימה".

בדרך זו מפרש ב"דברי אלימלך" רמז הפסוק (שמות כה ב): **"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי"**, כי השכינה הקדושה היא ה' אחרונה משם הוי"ה, ובעת הגלות נפלה ה' זו ונתפרדה משאר ג' אותיות יה"ו, וצריך להרימה ולחברה שוב עם ג' אותיות יה"ו שלמעלה ממנה. וזהו פירוש הפסוק: **"ויקחו לי תרומה"** - תרומ"ה היא אותיות תרו"ם ה', כלומר שיקחו עבודה זו לרומם ה' אחרונה שהיא השכינה מן העפר, כדי לחברה עם ג' אותיות יה"ו.

ומוסיף הכתוב להזהיר אותנו שלא נטעה לחשוב כי עבודה זו היא רק לבני עליה, אלא

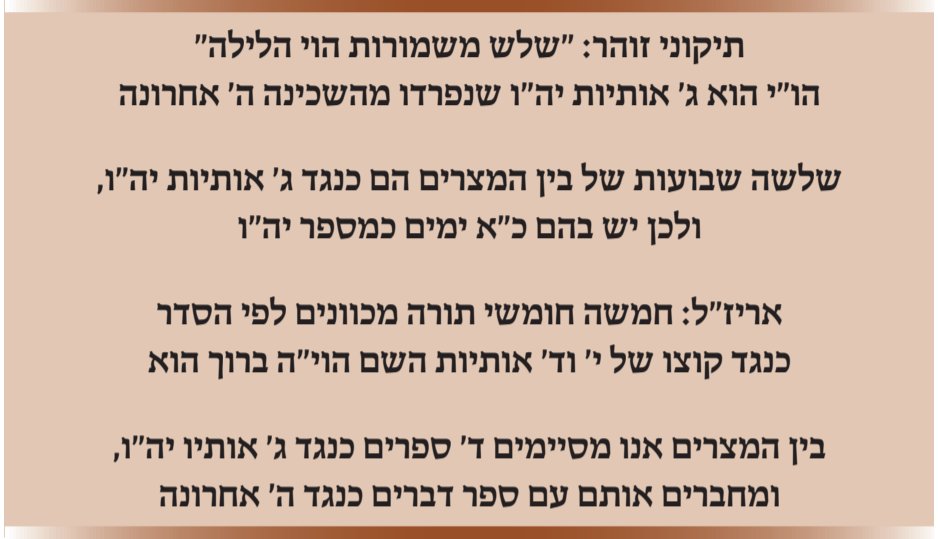
"מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי", כי עבודה זו מוטלת על כל אחד מישראל עכדה"ק. ויש לומר כי זהו שפירש רש"י (שם): **"ויקחו לי תרומה, לי לשמי"**, כי על ידי תרומ"ה שהיא תרו"ם ה', לחבר ה' אחרונה עם ג' אותיות יה"ו, נשלם השם הוי"ה בד' אותיותיו.

"לשם שמים" לש"ם נוטריקון: ל'אוקמא ש'כינתא מ'עפרא

והנה מאחר שעל כל אחד מישראל מוטלת החובה לאוקמא שכינתא מעפרא, להרים את השכינה ה' אחרונה ולחברה עם ג' אותיות

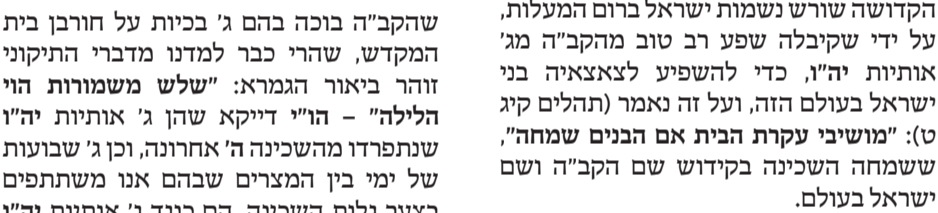
(פרשת נשא אות יג) מהרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע, שפעם אחת הלך בדרך ונזדמן לפניו גוי, שנסע בעגלה עם משא כבד של שחת שנקרא בלשון אידיש **"היי"**, והנה נפלה העגלה עם כל השחת ולא היה יכול הגוי להרימה.

פנה הגוי בבקשה אל הרבי ר' זושא שיסייע לו להרים את השחת, והרבי ר' זושא שהיה אדם חלש השיב לו שאין לו כח, אמר לו הגוי: **"יכול אתה להרים את ההיי אבל אינך רוצה"**. והנה כדרכם של צדיקים שלומדים מכל מצב דרך בעבודת ה', אמר הרבי ר' זושא לעצמו: זושא האם שמעת מהו אומר, שאתה יכול להרים את ה' אחרונה שהיא השכינה הקדושה, אלא שאינך רוצה בכך.

תיקוני זוהר: "שלוש משמורות הוי הלילה"

הו"י הוא ג' אותיות יה"ו שנפרדו מהשכינה ה' אחרונה

שלושה שבועות של בין המצרים הם כנגד ג' אותיות יה"ו,

ולכן יש בהם כ"א ימים כמספר יה"ו

אריז"ל: חמשה חומשי תורה מכוונים לפי הסדר כנגד קוצו של י' וד' אותיות השם הוי"ה ברוך הוא

בין המצרים אנו מסיימים ד' ספרים כנגד ג' אותיו יה"ו, ומחברים אותם עם ספר דברים כנגד ה' אחרונה

תמונה של אריז"ל, המפרש את חמשת חומשי התורה כנגד ג' אותיות יה"ו

תורה לשמה לחבר ה' אחרונה עם ג' אותיות יה"ו

ועתה בא וראה מה שמצינו עצה טובה במשנתו הטהורה של הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, איך יש בכוחנו להרים את השכינה שהיא ה' אחרונה כדי לחברה עם ג' אותיות יה"ו, כמו שכתב ב"נועם אלימלך" (פרשת משפטים ד"ה וכי יריבון), כי כוננת עסק התורה **"לשמה"** שהיא אותיות **לשם ה'**, היינו לחבר ה' אחרונה עם ג' אותיות יה"ו, וזה לשון קדשו:

"וזהו דאמרינן בגמרא (פסחים נ:) לעולם ילמוד אדם תורה אפילו שלא לשמה כו', דעיקר הלימוד צריך להיות לשמה, פירוש לשם ה' אחרונה היא השכינה, ליחדא עם השלש אותיות ראשונות [יה"ו משם הוי"ה], אך אם

רואה אדם שיצרו מתגבר עליו יכול ללמוד אף שלא לשמה, פירוש שיכול להיות כוונתו כדי לכבוש היצר הרע. וזהו לעולם יעסוק בתורה אפילו שלא לשמה, כנ"ל לכבוש את יצרו, שמתוך שלא לשמה כזה בא לשמה, יבוא ללמוד לשם ה' אחרונה כנ"ל".

ויש להוסיף בזה רמז נכבד, איך על ידי עסק התורה מחברים ה' אחרונה עם ג' אותיות יה"ו, על פי הידוע שעיקר עסק התורה הוא בדיבור הפה כמבואר בגמרא (עירובין נד.):

"אמרו ליה שמואל לרב יהודה, שינא [חרין] פתח פומיך קרי [פתח פיך ותקרא מקרא], **פתח פומך תני** [פתח פיך ותשנה משנה], **כי היכא דתתקיים ביך ותוריך חיי** [כדי שתאריך ימים], **שנאמר כי חיים הם למצאיהם ולכל בשרו מרפא, אל תקרי למצאיהם אלא למוציאיהם בפה"**.

והנה ידוע שישנם ה' מוצאות הפה [גרון, חיך, לשון, שיניים, שפתיים], ויש לומר כי היא כנגד אות ה' אחרונה, אמנם התורה עצמה כלולה מן **"עשרת"** הדברות שהיא כנגד אות י', וכן מן **"חמשה"** חומשי תורה שהם כנגד ה' ראשונה, ויש בה תורה שבעל פה הכלולה מן **"ששה"** סדרי משנה שהם כנגד אות ו'. נמצא לפי זה, כי כאשר האדם עוסק בה' מוצאות הפה בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, הרי הוא מקשר ה' אחרונה עם התורה הכלולה מג' אותיות יה"ו.

יומתק להבין בזה מה ששינוי בגמרא (ברכות ח.): **"מיום שחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד"**. כי ידוע מה שכתבו המפרשים, כי **"תורה לשמה"**, היינו כשמה שנקראת **"תורה"** מלשון הוראה, שילמד תורה כדי שידע את ההלכה איך להתנהג בדרכי התורה. וזהו שדקדקו לומר: **"מיום שחרב בית המקדש"**, אשר על ידי זה גלתה השכינה ונפרדה ה' אחרונה מג' אותיות יה"ו, **"אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד"** – **ד' אמות** דייקא, כנגד ד' אותיות השם שמתחברים על ידי העסק בתורה **"לשמה"** – **לשם ה'**, לחבר ה' אחרונה עם ג' אותיות יה"ו.

ועתה בא וראה כי על פי האמור יאיר לנו להבין מה שתקנו חכמינו ז"ל, שבכל שנה בג' שבועות בין המצרים אנו מסיימים ספר במדבר ומתחילים ספר דברים עוד לפני תשעה באב, רק נקדים מה שכתב ב"טעמי המצות" לרבינו האריז"ל (פרשת האזינו) במצות כתיבת ספר תורה, שצריך לכוון כי חמשה חומשי תורה הם כנגד ד' אותיות השם הוי"ה, הא כיצד, ספר בראשית הוא כנגד קוצו של י', ספר שמות הוא כנגד אות י', ספר ויקרא הוא כנגד ה' ראשונה, ספר במדבר הוא כנגד אות ו', ספר דברים הוא כנגד ה' אחרונה.

נמצא לפי זה כי בימי בין המצרים כאשר אנו מסיימים לקרוא ספר במדבר, הרי כבר סיימנו לקרוא בשנה זו עד הנה ארבעה ספרים: **בראשית, שמות, ויקרא, במדבר**, שהם מכוונים כנגד קוצו של י' עם ג' אותיות יה"ו מהשם, וכאשר אנו מתחילים עוד בימי בין המצרים לקרוא ספר דברים שהוא כנגד ה' אחרונה, אנו מחברים בכך ג' אותיות יה"ו של ארבעה ספרים הראשונים עם ה' אחרונה שהוא ספר דברים.

בכך נתכוונו חכמינו ז"ל לעשות פועל דמיון, לעורר אותנו לתיקון המוטל עלינו דוקא בשלשה שבועות של בין המצרים, שהם כנגד ג' אותיות יה"ו שנתפרדו בגלות, אשר כאמור יש בהם כ"א ימים כמספר ג' אותיות יה"ו, כדי שעל ידי הקריאה בתורה נזכה להרים את השכינה שהיא ה' אחרונה כנגד ספר דברים, לחברה עם ג' אותיות יה"ו של ד' ספרים הראשונים, ובזכות זה נזכה לגאולה שלימה שאז יהיה השם שלם והכסא שלום במהרה בימינו אמן.